

1 HET HUIS

‘Hoe zou het met mevrouw Krijtjes gaan?’ vraagt Dolfje.

Het huis van de buurvrouw is donker, zoals altijd. Alsof er een eeuwige schaduw over ligt.

De gordijnen zijn dicht.

De tuin is een wildernis.

Distels en andere akelige planten steken hun kop op.

Het lijkt een spookhuis met een giftuin.

Maar Dolfje is niet bang.

Timmie is bij hem.

Timmie is een jaar ouder.

Dus bij Timmie is hij veilig.

Even blijven Dolfje en Timmie staan.

Ze loeren over de heg naar het huis van mevrouw Krijtjes.

‘Zou ze nog leven?’ fluistert Timmie.

Hij kijkt Dolfje aan met een angstige blik.

‘Of slaapt ze als een mummie in dit dode huis?’

‘Nou...’ zegt Dolfje.

‘Ik weet niet of...’

Timmie lacht zachtjes.

‘Grapje, Dolfje.’

Dolfje haalt zijn schouders op.

‘Zij is een *weerpier* geworden, weet je nog?’

Dat is geen grapje!

En sindsdien heeft zij zich niet meer laten zien.’

Timmie knikt peinzend.
'Een weerwolf-vampier!
Ongelooflijk eigenlijk.
Veel enger dan een mummie!'
Dolfje knikt.
'Gelukkig durft ze niet meer in daglicht.
Omdat ze een vampier is.
En met volle maan is ze een weerwolf.
Maar dan durft ze ook niet tevoorschijn te komen.
Want alle andere weerwolven haten haar.'
Hij knipoogt.
'Tenminste, opa weerwolf, Leo, Noura en ik!'
Timmie grinnikt.
'Dus niemand wil haar zien.
Eigenlijk best zielig...
Maar toch haar eigen schuld.
Jammer, maar vette pech!'
Dolfje knikt.
'Precies!
Ik heb geen medelijden met haar, hoor!
Tenminste, bijna helemaal niet...'
Hij kijkt omhoog.
Het laatste rode randje van de zon zinkt weg
achter de huizen.
Wolken hangen doodstil in de lucht.
Daarachter wordt vaag een ronde vorm zichtbaar.
Dolfje krabt op zijn hoofd.
En aan zijn armen.
Weerwolfjeuk!

'Nu al!
Morgen gaat het weer gebeuren, Timmie!
Timmie knikt.
'Fijn voor jou, Dolfje!
Lekker huilen naar de maan.
Met opa weerwolf.
En Leo.
En misschien ook met Noura...'
Een zwarte wolk schuift als een rafelig gordijn
voor de maan.
Bomen buigen in de wind.
Bladeren ritselen over de stoep.
De avondschemering sluipt als een inbreker de
straat in.
Schaduw en glijden met zwarte spookvingers over
de huizen.
Overal floepen lichten aan.
Dolfje kijkt naar het huis van mevrouw Krijtjes.
Dat blijft donker.
*'Denk maar niet dat je van mij af bent.
Ik wacht hier op mijn kans en dan...'*
Dolfje verstijft.
'Wie zei dat?'
'Wat?' vraagt Timmie.
'Ik hoorde niets.
Jij wel?'
Dolfje aarzelt even.
Hij schudt zijn hoofd.
'Nee, ik dacht zomaar...'

‘Oh, wacht, ik hoor toch iets,’ zegt Timmie.
Ze luisteren.
Uit het huis komt een vreemd geluid.
Klagend, jankend, huilend...
Timmie kijkt Dolfje aan.
‘Muziek?’ vraagt Dolfje.
‘Kattengejank!’ zegt Timmie.
‘Rillingen over mijn lijf!
Stel je voor...’
‘Wat?’
‘Ik weet niet...
Stel je voor dat Krijtjes opeens naar buiten
stormt.
Krijsend en gillend.
Een krankzinnige *weerpier!*
Dat zou pas eng zijn!’
Dolfje rilt even.
‘Stomme gedachte, Timmie.
Of...’
De gordijnen voor het grote raam bewegen
zachtjes.
Er is een spleet in het midden.
Dolfje ziet een oog.
Het staart naar hem...
Glanzend, donkergeel.
‘Ze ziet ons, Timmie!
Rennen!’
Met bonzend hart stormt Dolfje weg.

Timmie vlucht net zo hard, ook al is hij een jaar
ouder.

Ze kijken niet meer om.

2 SCHADUW

Hijgend rennen Dolfje en Timmie de keuken binnen.

Ze knallen de deur achter zich dicht.

Timmies moeder staat te roeren in een pan.

Verbaasd kijkt ze op.

‘Wat is er met jullie aan de hand?

Hebben jullie een spook gezien?

Wie heeft zin in tomatensoep?’

Dolfje snakt naar adem.

Hij moet eerst even uithijgen.

‘Mevrouw Krijtjes...’ stamelt Timmie.

‘We hebben haar boze oog gezien,’ hijgt Dolfje.

Zijn stem klinkt al een beetje grommerig.

‘Ze loerde naar ons.

Tussen de gordijnen.

En we hoorden een soort kattengejank.

Eh... ik wil best tomatensoep.’

‘Mevrouw Krijtjes?’ zegt moeder.

‘Wat gek.

Ik dacht dat ze verhuisd was.

We hebben al zo lang niets meer van dat nare mens gezien of gehoord.’

‘Omdat ze een *weerpier* is, ma!’ fluistert Timmie.

‘Een vreselijke, walgelijke weerwolfvampier!

Bang voor daglicht.

En ze is vast ook nog een heks.

Een eng schepsel van de duisternis...’

Ma knikt en roert in de soep.
'Oh ja, da's waar ook!
Maar eh... Dolfje, moet jij trouwens binnenkort
niet veranderen?'
Ze knikt in de richting van de kalender aan de
muur.
Daarop staan alle volle manen aangekruist.
'Het is toch alweer bijna zover, niet dan?'
Soep, dus?'
Dolfje knikt.
'Ik voel het al een beetje, ma.'
'Hier, jongen.
Eet maar lekker.'
Moeder zet een kop op tafel.
Wit porselein met blauwe olifantjes.
Opeens klinkt er een geluid bij de achterdeur.
Een voetstap.
Geschuifel.
De klink gaat omlaag.
Iedereen staart naar de deur.
Achter de ruit is een schaduw.
Een vreemde gedaante met een spitse hoed en een
soort haak waar een ding aan hangt.
'Oei, een haakmoordenaar,' zegt Timmie.
'Of het is...'
'Krijtjes!' fluistert Dolfje.
'De *weerpier!*'
Hij deinst terug.
Zijn hand slaat tegen de kop tomatensoep.

'Pas op!' roept Timmie.
Te laat.
De soepkop klettert op de grond.
Blauwe olifantjes in scherven.
Tomatensoep spettert in het rond.
Bloedrode kledders op de muur.
'Oh, nee,' zegt moeder.
Langzaam gaat de deur open...

3 MOORD!

'Ha ha, kijk eens wat ik hier heb!
Iemand stapt de keuken binnen.
Hij draagt rubberen laarzen en een regenjas.
Op zijn hoofd staat een vissershoedje.
Over zijn schouder ligt een stok met een haak.
Daaraan hangt een emmer.
Met een klap zet hij de emmer op de grond.
'Pa!' roept Dolfje.
Iedereen zucht opgelucht.
Niets aan de hand dus!
'Je ziet eruit als een visser, pa,' zegt Timmie.
Pa grijnst.
'Dat klopt, jongen.
Ik ben naar de viswinkel geweest.
Dan moet je passende kleding dragen!
'Wat zit er in die emmer, pa?' vraagt Dolfje.
Er glinstert iets.
Beetje zilver.
Beetje rood.
'Schotse zalm!' zegt vader.
Hij klopt op zijn borst.
'Ik heb een emmer vol zalm gekocht in de
viswinkel.
Afkomstig uit de peilloos diepe meren in
Schotland.
Helemaal te gek.'
Wow, *peilloos* diep! denkt Dolfje.

Dat klinkt heel eng diep.
Pa vist met duim en wijsvinger een stukje zalm
uit de emmer.
Hij houdt hem vlak voor Dolfjes neus.
‘Stel je voor, Dolfje!
Deze zalm heeft ooit doedelzakmuziek gehoord!
En monsters gezien.
Want in Schotland speelt iedereen doedelzak.
En in alle meren krioelt het van de monsters.
Reusachtige beesten uit de oertijd.
Ze leven op de bodem van de peilloos diepe meren.
Hoe gaaf is dat!’
‘Héél gaaf!’ zegt Timmie.
‘Al speelt niet iedereen doedelzak in Schotland,
pa.’
Pa knikt.
‘Maakt niet uit!
En weet je wat het gaafste is?’
‘Dat die meren *peilloos* diep zijn?’ zegt moeder.
Ze knipoogt naar Dolfje en Timmie.
Pa schudt zijn hoofd.
‘Als de emmer leeg is, heb ik een mooi nieuw
hoofddekse!'
Ik ben dol op hoofddekse!'
Glimlachend kijkt hij om zich heen.
Zijn ogen worden groot.
Zijn mond valt open.
‘Aaaah!’ roept pa.
‘Moord!’

4 OOGJE

Verbijsterd wijst pa naar de muur.
'Overall bloed!
Dolfje schudt zijn hoofd.
'Geen bloed, maar soep.
Mijn schuld, pa.
Ik stootte die kop om.
Stom!'
Moeder aait Dolfje over zijn hoofd.
'Ach, jongen!
Dat geeft toch niets.
Kon jij niets aan doen, hoor.'
'Nee, natuurlijk niet, Dolfje!' zegt Timmie.
'Dat deed jij toch niet expres!
Pa zucht.
'Gelukkig!
Geen moord.
Maak je geen zorgen, Dolfje.
Jij hebt wel iets anders aan je hoofd.
Bijna volle maan en zo...
En eigenlijk zijn rode spetters op een witte muur
best mooi.
Heel *anders!*
Ik houd erg van anders.
Dat weet je toch?'
Dolfje knikt.
Timmie trekt een raar gezicht.
'Duh!

Dat wisten wij nog niet!’
Pa legt zijn vissershoeed op tafel.
Hij tilt de theemuts van de theepot en zet hem op
zijn hoofd.
Die muts heeft de vorm van een olifant.
Pa glimlacht.
‘Hm, dit blijft mijn liefste hoofddekseel.
Lekker warm, trouwens.
Is er verder nog iets gebeurd vandaag, jongens?’
Dolfje en Timmie kijken elkaar aan.
Timmie knikt.
‘Mevrouw Krijtjes loerde naar ons.’
‘Ja, we zagen haar oog door een spleet in de
gordijnen,’ zegt Dolfje.
‘Een donkergeel heksenoog!
Heel eng!’
Pa denkt even na.
Dan schudt hij zijn hoofd.
‘Dat kan niet, jongens.
Krijtjes woont daar niet meer!
Dus je hoeft niet meer bang voor haar te zijn.
Waarschijnlijk zagen jullie gewoon een geel
lampje of zoiets.’
‘Echt waar?’ zegt Dolfje.
‘Wat bedoelt u, pa?’
‘Er woont iemand anders in haar huis,’ zegt pa.
‘Ik heb hem gezien.
En gesproken.
Het is een muzikant.

Hij heet Archibald Kromvoet.
Beetje suf.
Maar wel een aardige kerel.
Hij speelt cello!
'Sjello?' zegt Dolfje.
'Wat is dat?'
'Eh, een soort viool,' zegt pa.
'Maar dan veel groter.'
Timmie stoot Dolfje aan.
'Dat was dat kattengejank, dus!'
Pa haalt zijn schouders op.
'Een muzikant in de straat is nooit weg!
Misschien leuk voor een keer op een buurtfeestje!'
'Daar ga ik dan niet heen,' fluistert Dolfje.
'Maar waar is mevrouw Krijtjes dan?' vraagt
Timmie.
Pa haalt zijn schouders op.
'Geen idee.
Kromvoet weet het ook niet.
Maar ze is in elk geval weg.
En daar kunnen wij en deze hele straat alleen
maar blij mee zijn.'
Dolfje knikt.
'Dat is waar!'
Toch heeft hij een vreemd gevoel.
Raar, dat Krijtjes zomaar verdwenen is!
Hij kijkt in de emmer met zalm.
Daar beweegt iets...
Dolfje buigt zich over de emmer.

Wat is dat?
Een oogje knippert traag.
Een pootje beweegt...
'Timmie!' roept Dolfje.
'Er zit iets in de emmer.
Iets wat leeft!
En het kijkt naar mij!'

5 WEZENTJE

Iedereen loopt naar de emmer.
Ze gaan eromheen staan.
'Ik zie niets,' zegt Timmie.
Dolfje staart in de emmer.
Doodstil liggen de stukken zalm daar.
Roze en zilver door elkaar.
Pa buigt naar voren.
'Wat bedoel je, Dolfje?
Ik zie niets.
Ik...
WOW!'
Met een kreet springt pa achteruit.
Hij wijst in de emmer.
Dolfje knikt.
'Zie je wel!
Dat bedoel ik.
Wat is dat voor een vreemd... wezentje?'
Klein is het.
Het lijkt een beetje op een piepklein zeehondje.
Niet groter dan een marmotje.
Kieuwen, als een vis.
Vinnen.
Grote, droevige ogen.
Twee rare uitsteeksels op het kopje.
Angstig kijkt het wezentje omhoog.
Het maakt een zacht, klaaglijk geluidje.
'Oh!' zegt Dolfje.

Iets draait rondjes in zijn maag.
Een warm gevoel.
Het wezentje piept.
'Wie ben jij?' fluistert Dolfje.
Op dat moment rinkelt de deurbel.
Ze kijken elkaar aan.
'De voordeur,' zegt pa.
'Wie zou dat zijn?'

Timmie rent al naar de gang.
Opa weerwolf staat voor de deur.
Regenjas, hoed en wandelstok.
Hij grijnst en laat zijn grote tanden zien.
Als altijd schrikt Timmie even.
Niet heel erg, maar toch een beetje.
Dolfje kijkt om de hoek.
'Opa weerwolf!' roept hij.
'Kom gauw.
We hebben hier een eh...
Iets bijzonders!'
'Echt waar, Dolfje?'
Snel hobbelt opa weerwolf naar de kamer.
Tik, tik, tik, doet zijn wandelstok op de vloer.
Timmie loopt achter hem aan.
'Dag opa,' zegt pa.
'Dag opa,' zegt ma.
'Hallo allemaal,' gromt opa weerwolf.
Hij kijkt naar Dolfje.
'Wat is hier aan de hand, jongen?'

Jullie zien er allemaal uit alsof je...'
Hij haalt zijn schouders op.
'Ik weet het niet...
Alsof jullie een wonder gezien hebben.'
'Er zit iets in die emmer, opa.
Beetje vreemd.
Beetje eng.
Maar ook wel lief...'
'Vreemd, eng en ook lief?
Je meent het!' gromt opa weerwolf.
'Dat moet wel een wonder zijn!'
Hij schuifelt naar de emmer.
Voorzichtig buigt hij voorover.
'Oef, mijn rug!' gromt hij.
'Ik word een dagje ouder, geloof ik.'
'Niet waar, opa!' zegt Dolfje, bijna boos.
'Dat mag u niet zeggen!
U wordt elke dag jonger!'
Opa weerwolf grijnst even.
'Was dat maar waar, Dolfje.
Ik...'
Dan kijkt hij in de emmer.
Zijn ogen worden groot.
Hij slikt een keer.
'Oei,' zegt hij.
'Ik zie het al.
Een klein wezentje.
Maar een reusachtig probleem...'

6 SELKIE

‘Wat bedoelt u, opa?’

Opa weerwolf schuift zijn hoed naar achteren.

Hij schudt zijn kop.

‘Ik kan het haast niet geloven,’ mompelt hij.

‘Ik dacht dat ze niet echt bestonden!

Maar ze bestaan dus toch!

In elk geval bestaat er één.

Dit is dus echt een soort wonder!’

‘Wie?’ zegt pa.

‘Dat klinkt heel interessant, opa weerwolf.

Iets wat niet bestond, maar toch bestaat...

Dat is heel erg... *anders!*

En het zit in die emmer?

Tussen de zalm?’

‘Wat dan, opa?’ vraagt Dolfje.

‘Selkie!’ zegt opa.

‘Gezondheid!’ zegt pa.

‘Maar wat zit er nou in die emmer?’

‘Dat zeg ik!’ gromt opa weerwolf.

Hij loert vanonder de rand van zijn hoed naar pa.

‘Een Selkie!’

Opa weerwolf ziet er totaal verbijsterd uit.

Voorzichtig trekt Dolfje opa aan zijn jas.

‘Opa, wat is een Selkie?’

Opa weerwolf kijkt Dolfje aan.

Het lijkt of hij ontwaakt uit een droom.

Langzaam schudt hij zijn kop.

‘Een magisch wezen, Dolfje!
En dat...’
‘Wow, wacht even!’ roept pa.
Hij zet de theemuts af en knijpt hem bijna fijn.
‘Zei u... *magisch*?
Dat heeft toch te maken met tovenarij?’
Opa weerwolf knikt.
‘Er is niets mis met jouw oren.
Een Selkie is...’
‘Sodeju!’ roept pa.
‘Magisch!
Dát is pas anders!’
‘Willem, ssst!’ zegt ma.
‘Niet vloeken!
En laat opa weerwolf uitpraten!’
‘Sorry,’ zegt pa.
Opa weerwolf legt zijn klauw op Dolfjes schouder.
‘Selkies bestaan in Schotland, Dolfje.
Tenminste, dat wordt gezegd.
Niemand weet het echt.
Maar in deze emmer zit een Selkie.
Dat weet ik zeker!’
Dolfje kijkt naar het wezentje in de emmer.
Grijs.
Gladde huid.
Grote, glanzende, zwarte ogen.
‘Maar wat is een Selkie dan, opa?’
Opa weerwolf zucht.
‘Er zijn alleen maar verhalen...

Over een wezen dat eruitziet als een zeehond.
Maar dat eigenlijk een mens zou zijn.
En soms verandert in een mens.
Of...'
'Oh, wat leuk!' zegt Dolfje.
'Dus eigenlijk is deze Selkie een beetje zoals ik.
Anders dan gewoon!
Want ik ben soms een mens en soms een
weerwolf. '
Opa weerwolf knikt peinzend.
'Misschien wel, Dolfje.
In elk geval weet ik één ding!
Deze Selkie is heel bijzonder.
Zo klein!
Daar heb ik nog nooit iets over gehoord.
Of eigenlijk wel eens, geloof ik.
Maar...'
Opa weerwolf aarzelt even.
Hij kijkt Dolfje lang aan.
Dan schudt hij zijn kop.
'Daar kan ik verder niets over zeggen, Dolfje.
Ik heb een vermoeden, maar ik weet het niet
zeker.
En ik wil geen onzin verkopen.
Snap je?'
Dolfje schudt zijn hoofd.
'Nee, opa.'
Opa weerwolf haalt zijn schouders op.
'Nou ja.

Er is in elk geval geen tijd te verliezen!
Dit wezentje moet terug naar Schotland.
Zo snel mogelijk.
Naar een Schots meer.
Anders gaat het dood!'

